

ζώου, ὅτε στρεφόμενος πρὸς τὸν λοχαγόν; α "Α! τῷ λέγει, μοι φαίνεται ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ μοι φέρωσι τὸν μόσχον, ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ σὰς κάμω νὰ κερδίσητε.» Εἶχε νομίσει ὅτι ὅσα τῷ εἶχον φέρει, μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἦσαν μόνον ὅπως τὸν ἀνοίξωσι τὴν ὄρεξιν.

Ἐρώτων τὸν ἴδιον στρατιώτην πόσους κούρκους ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ φάγη. α Εἴκοσιν, ἀποκρίνεται, — Καὶ περιστερὰς; — Πεντήκοντα. — Πόσους λοιπὸν θὰ ἔτρωγες κορυδαλοὺς; — Πάντοτε, λοχαγέμου, πάντοτε, λέγει.

B'.

Λουδοβίκου τοῦ ἀκούοντος ΙΓ'. μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς πληκτικόν τινα λόγον εἰς τὴν πύλην μικρὰς πόλεως, εἰς τῶν αὐλικῶν, ὅστις ἐφρόνει ὅτι θὰ ἠύχαρῆται τὸν βασιλέα διακόπτων τὸν ῥήτορα, τὸν ἠρώτησεν πόσον ἐξετιμῶντο οἱ ὄνοι ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ. Ὁ ῥήτωρ τῷ λέγει, ἀφοῦ τὸν ἐθεώρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν; α "Ὅταν ἔχωσι τὰς τρίχας σου καὶ τὸ ἀνάστημά σου ἀξίζουσι σχεδὸν δέκα σκουῶδα.

Γ'.

Ἐρώτων ἡμέραν τινὰ γηραιὸν στρατιώτην τῆς αὐτοκρατορίας, ὅστις εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν κατήχησιν, ἣν ἐδίδασκεν τοῖς συντρόφοις του, πόσοι θεοὶ ὑπάρχουσι; α Τρεῖς, ἀπήντησε χωρὶς νὰ διστάσῃ. — Ὁ πατὴρ εἶνε θεός; Μάλιστα. — Ὁ υἱὸς εἶνε θεός; — Ὅχι, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς δὲν δύναται νὰ μὴ ᾔνη.

Δ'.

Ἐν τινι δικαστηρίῳ διέταξαν νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρά του βαφεὺς τις, ὅστις εἶχεν ἀμφοτέρας μελαίνας. Ὁ δικαστὴς τῷ λέγει: «ἔκβαλε τὸ χειρόκτιόν σου. — Καὶ σεῖς κύριε, ἀποκρίνεται ὁ βαφεὺς, βάλετε τὰς διόπτρας σας.

E'.

Ἄγγλος τις, βλέπων ὅτι δὲν ἐπέινα πλέον, ἀλλὰ λυπούμενος νὰ ἀψῆσῃ τι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔλαβεν ὀρνίθιον καὶ τὸ ἔ-